

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Michala Mazance a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 987/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, čj. JMK 65057/2017, sp. zn. S-JMK 7634/2017/OD/Bo, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2018, čj. 33 A 21/2017-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Boskovice ze dne 14. 11. 2016, čj. DOP/DP-220/2016, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 1. 6. 2016 v 8:27 hodin řídil v úseku, kde je dovolená rychlost 90 km/h, automobil nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 164 km/h (při odchylce $\pm 3 \%$ 159 km/h). Tím spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Byla mu uložena pokuta 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. S ohledem na nedostatečná skutková zjištění bylo nezbytné, aby vyhověly jeho důkaznímu návrhu na výslech zasahujících policistů. Za neprokázanou považoval skutečnost, kdo vozidlo řídil, jakou vzdálenost vozidlo ujelo od doby jeho změření do zastavení a po jakou dobu ztratili policisté vozidlo z dohledu. Na základě provedeného dokazování nelze prokázat, že se skutek stal tak, jak je popsán ve správním rozhodnutí. Žalovaný měl v souladu se zásadou „*in dubio pro reo*“ rozhodnutí I. stupně zrušit.

[3] Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Neztotožnil se s námitkami o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Ve vztahu k prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti není obecně podstatné, jak probíhalo pronásledování vozidla a kde bylo přesně zastaveno. Podle krajského soudu dokumentace založená ve správním spisu spolehlivě prokazuje, že žalobce byl řidičem vozidla, aniž by mohlo dojít k záměně. Správní orgány vycházely primárně ze záznamu o přestupku jako přímého důkazu o přestupkovém jednání, na kterém je vozidlo žalobce zachyceno. Ze záznamu sice spolehlivě nevyplývá, kdo vozidlo řídil, ale tyto skutečnosti lze dovodit z oznámení o přestupku a úředního záznamu. Z nich plyne, kde a jakým způsobem proběhlo měření. Žalobce po zastavení předložil řidičský a občanský průkaz, na jejichž základě byl ztotožněn jako řidič vozidla. Neměl žádného spolujezdce. Žalobce v oznámení přestupku nenamítal, že by vozidlo v době měření neřídil, ale naopak výslovně uvedl, že nikoho neohrozil, neboť se jedná o přehledný úsek s dobrou viditelností. Toto vyjádření poté dvakrát vlastnoručně podepsal. Z policejní dokumentace nevyplývalo, že by se sledované vozidlo ztratilo hlídce z dohledu, popřípadě že by z něj do doby zastavení vystoupila jakákoliv osoba. To potvrzuje také uvedené vyjádření žalobce. Pokud jde o jeho důkazní návrh na výslech policistů, správní orgány nejsou povinny provést všechny důkazy navrhované účastníky, pakliže mají skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností. K prokázání daného přestupku postačuje, je-li skutkový stav zjištěn na základě vzájemně provázaných listinných podkladů. Další důkazy je třeba provádět, pouze pokud vyvstanou pochybnosti ohledně toho, zda došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, popř. kdo byl pachatelem přestupku. Žalobce nepředestřel žádnou konkrétní skutkovou verzi, která by nabízela odlišný a pravděpodobný průběh skutkové děje a jeho argumentace zůstala pouze v rovině obecných tvrzení a spekulací, které nebyly způsobitelné zpochybnit skutkový stav zachycený v policejní dokumentaci.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Opětovně v ní namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu. Krajskému soudu vytýká, že mu k obecným závěrům a ustáleným klíšé o neomylnosti zasahujících policistů plně postačil pouze obsah správního spisu a souhlasné projevy policistů. Tím porušil základní premisu, že těžištěm dokazování je ústní projednání přestupku. Jediným důkazem prokazujícím tvrzení policistů byl policejní protokol, z něž nelze vyčíst kdy, kde a jak k měření došlo. To stěžovateli brání ve vedení jakékoli obhajoby, neboť nemohl policistům klást otázky a formou konfrontace hájit svá práva. Vinou správního orgánu nebylo postaveno najisto, kdo konkrétně daný den na neznámém místě řídil vozidlo. Podle

pokračování

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 60/2016-30, lze informace obsažené v úředním záznamu policie použít pouze k podpoře věrohodnosti provedených svědeckých výpovědí. V posuzované věci, v níž skutkový stav nebyl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy, měl žalovaný rozhodnutí zrušit. Stěžovatel též poukázal na formulaci obsaženou v odůvodnění rozhodnutí I. stupně, která má rovněž svědčit o tom, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Správní orgán I. stupně totiž uvedl, že „je přesvědčen“ o naplnění znaků přestupku. Pouhé přesvědčení není podle stěžovatele dostačující k tomu, aby byl uznán vinným.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, přičemž stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] S ohledem na podobu, jakou je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je nutno úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 s. ř. s. je tedy Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti, a proto preciznost ve formulaci stížnostních bodů a jejich odůvodnění do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 67/2011-108, nebo ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích kasačních námitek se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Dále je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„uvedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58).

[9] Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené nemohl v dané věci především přehlédnout, že odůvodnění kasační stížnosti představuje do značné míry převzetí argumentace uplatněné stěžovatelem již v žalobě. S výjimkou úvodu a závěru kasační stížnosti stěžovatel explicitně hovoří toliko o pochybeních „*správního orgánu*“, čímž podle všeho myslí správní orgán I. stupně. Stěžovatelem uplatněné námitky tak ve smyslu výše

již citované judikatury směřují primárně proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v této souvislosti připomíná též rozsudek ze dne 14. 6. 2017, čj. 3 As 123/2016-40, v němž upřesnil, že „stěžovateli nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (...). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“ S ohledem na výše uvedené se proto Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci již nezabýval argumentací stěžovatele, která se bez vazby k napadenému rozsudku krajského soudu týkala výlučně postupu správních orgánů a jejich závěrů (provádění dokazování či uplatnění zásady *in dubio pro reo*).

[10] Pokud jde o další (projednatelné) námitky, u nichž lze dovodit, že směřují proti závěrům krajského soudu, Nejvyšší správní soud se s nimi neztotožnil. Předně je třeba zdůraznit, že krajský soud v napadeném rozsudku nevyšel z „ustálených klišé o neomylnosti zasahujících policistů“, jak tvrdí stěžovatel. Odpovídajícím způsobem naopak vyložil, za jakých podmínek postačuje k učinění závěru o spáchání přestupku, jestliže správní orgány vyjdou z podkladů pořízených policisty (v nyní posuzované věci z úředního záznamu, oznámení o spáchání přestupku, fotografie pořízené schváleným měřicím zařízením, ověřovací listiny měřicího zařízení a dokladu o proškolení policisty obsluhujícího měřicí zařízení), aniž by musely provádět další dokazování. Krajský soud současně vyšel z toho, že hodlá-li stěžovatel zpochybnit skutečnosti vyplývající z uvedených podkladů (listin), musí předložit konkrétní skutkovou verzi, která nabídne odlišný a z hlediska věrohodnosti alespoň pravděpodobný průběh skutkového stavu.

[11] Nejvyšší správní soud má za to, že i v tomto ohledu závěr krajského soudu ob stojí. Pokud by správní orgány vycházely skutečně pouze z policisty pořízeného úředního záznamu či oznámení o spáchání přestupku, jak naznačuje stěžovatel, musel by mu dát Nejvyšší správní soud v souladu se svou judikaturou za pravdu, že skutkový stav v takové situaci nelze považovat za prokázaný bez důvodných pochybností (viz rozsudky ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, ze dne 30. 1. 2020, čj. 8 As 310/2018-69, či ze dne 30. 1. 2020, čj. 8 As 312/2018-59). V nyní posuzované věci se ale o takový případ nejednalo, neboť, jak správně uvedl krajský soud, ve správním spisu jsou obsaženy také další výše již uvedené podklady (zejm. fotografie z měřicího zařízení). Jestliže bylo měření provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Výjimkou jsou případy, kdy existují rozumné důvody pochybovat o věrohodnosti či úplnosti takových skutkových zjištění (viz zejména výše již citovaný rozsudek sp. zn. 2 As 217/2015, nebo rozsudky ze dne 20. 9. 2017, čj. 4 As 135/2017-42, a ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48). S aplikovatelností stěžovatelem zmiňovaného rozsudku sp. zn. 1 As 60/2016 se vypořádal již krajský soud. Vyložil, že v dané věci obviněný řidič výslovně namítal, že na konkrétní křižovatce, kterou vozidlo projíždělo, došlo k záměně řidiče, kterou policisté

pokračování

nezaznamenali. Na rozdíl od věci nyní projednávané zde tedy existoval konkrétní alternativní a reálný scénář událostí, jehož věrohodnosti správní orgány nevěnovaly při dokazování dostatečnou pozornost. Nejvyšší správní soud v této souvislosti plně odkazuje na závěry krajského soudu, k čemuž lze dodat, že stěžovatel ani tyto závěry ve své argumentaci nijak konkrétně nereflektuje a fakticky pouze opakuje svou argumentaci uplatněnou již v žalobě.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje rovněž se závěrem krajského soudu, podle něhož stěžovatel žádné rozumné důvody k pochybám o nedostatečném zjištění skutkového stavu neuvedl a jeho námitky jsou v tomto ohledu zcela obecné a ryze spekulativní, neboť pouze namítl, že vozidlo mohl řídit někdo jiný než stěžovatel. Netvrdí však, kdo by to měl být a kde a jakým způsobem mělo dojít k záměně této osoby za stěžovatele, který se ve vozidle nacházel jako jediný poté, co jej policisté zastavili. Tato obecná námitka nemůže bez dalšího obstát vedle závěrů krajského soudu i správních orgánů. Policisté prováděli měření za jízdy z policejního vozidla, stěžovatelovo vozidlo bylo při měření spolehlivě zachyceno, a to včetně automaticky vygenerovaných údajů o aktuální poloze, času a rychlosti. Fotografie sice nezachycuje, kdo vozidlo řídil, ale tato skutečnost vyplývá z oznámení o přestupku a úředního záznamu. Z nich plyne, že po zastavení vozidla policisté stěžovatele ztotožnili na základě občanského a řidičského průkazu. Oba doklady obsahují také fotografii stěžovatele. Stěžovatel netvrdil, že by vozidlo v daném úseku neřídil, ale naopak pouze namítal, že daný úsek byl přehledný, prázdný a nikoho neohrožil. Své vyjádření zachycené v oznámení o přestupku dvakrát podepsal. Za těchto okolností proto i v tomto ohledu závěry krajského soudu proto plně stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. června 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu